

Most mezi skalpelem a energií

O ZÁZRAČNÉM PROPOJENÍ RŮZNÝCH SVĚTŮ

V moderní medicíně jsme si zvykli na ostré hranice. Na jedné straně stojí exaktní svět chirurgie, laboratorních výsledků, rentgenů a léčiv, na straně druhé přístupy, které se zaměřují na energetickou rovnováhu těla. Zatím se tyto dva světy dokážou v běžné medicínské praxi málokdy protnout a doplnit. Mezi průkopníky tohoto propojování patří MUDr. PETER JUHÁSZ, primář chirurgie a traumatologie nemocnice v Rimavské Sobotě.

MUDr. Peter Juhász

Je příslušníkem „posledního federálního ročníku“. Studia absolvoval v Praze na 1. lékařské fakultě, což mu dalo pevný základ v klasické západní medicíně. Po promoci se vrátil na Slovensko, kde postupně získal atestace z chirurgie a úrazové chirurgie, následně v Budapešti z ortopedie. Před čtyřmi lety si vzdělání doplnil atestací z tradiční čínské medicíny a začal se hluboce zajímat o biorezonanci. Seznámením s touto metodou začal přepisovat svůj pohled na dosavadní klasickou medicínu. Hranice dosud možného nevidí jako konečné, ale jako neustále se vyvíjející obzor poznání. MUDr. Juhász působí jako primář chirurgie a traumatologie nemocnice Penta Hospitals v Rimavské Sobotě a spolu s manželkou-lékařkou se v rámci soukromé praxe věnují biorezonanci.

Pane doktore, mohli byste popsat svou profesní dráhu? Aby se chirurg věnoval i biorezonanci nebývá úplně běžné. Jak se stalo, že jste tyto dva světy propojil?

K biorezonanci jsme se s manželkou, která je rovněž lékařka, dostali před sedmi lety. Byla to jedna z těch šťastných náhod, jež člověku změni život. Na jednom odborném kongresu jsem se seznámil s panem Rychnovským. Dlouhé hovory s ním zásadně proměnily náš pohled na svět i na definici léčení. Pociťovali jsme s manželkou silnou potřebu chápat více z toho, co je život ve své celistvosti, a nespokojit se jen se standardními postupy, které často řeší pouze následek, nikoli příčinu. Postupně jsme se v metodě biorezonance školili a hledali cesty, jak ji smysluplně integrovat do naší lékařské praxe.

Prošel jste, coby klasicky vzdělaný chirurg, mentálním zlomem při přijímání biorezonančních metod?

Byl to doslova brutální zlom. Musel jsem v podstatě přepsat vše, co jsem si do té doby myslel o fungování světa a medicíny. Pochopil jsem, že hranice našich možností v léčení jsou dány pouze našim aktuálním pohledem na svět. Když se na svět díváte skrz dva úzké otvory, vidíte jen omezený výsek reality. Když ale dostanete další čtyři, váš rozhled se dramaticky rozšíří a souvislosti, které dříve nedávaly smysl, do sebe najednou zapadnou. V chirurgii jsem měl dříve v hlavě jasné limity – co lze vyléčit, co už ne a jaký bude výsledek operace. Díky postupnému empirickému aplikování biorezonance před výkony i po nich jsem zjistil, že tyto hranice leží mnohem dál, než nás učili.

Poznání se neustále posouvá, že?

Medicína je ve své podstatě tvrdě materialistická, ale bytí je mnohem složitější, člověk není jen fyzická hmota. Jsme obklopeni energetickým obalem, aurou, a v těle i mimo něj neustále proudí energie, a především informace. Mnoho mých kolegů se na mě stále dívá skepticky, protože neumí udělat ten myšlenkový skok. Zapomínají však, že i Ignác Semmelweis, který objevil význam antiseptiky, byl ve své době považován za blázná, protože tehdy nebyly bakterie vidět. Čili, ano, poznání se neustále vyvíjí a je chybou si myslet, že to, co víme dnes, je definitivní pravda.

Může biorezonanční metoda pomáhat například v přípravě pacienta před operací?

U pacientů, kteří jsou této metodě otevření a mají k ní důvěru, je biorezonance před zákrokem nesmírně cenná. Tito lidé mnohem lépe snášejí operační stres a zátěž, kterou tělo během anestezie a samotného výkonu prochází. Celý průběh je pak pro ně lehčí, s minimem komplikací a výrazně rychlejším hojením. Máme to potvrzené na desítkách případů. To je ale jen jedna rovina. Tou druhou jsou akutní stavy, kdy jde o všechno. Když je člověk v nouzi, je ochotný zkusit cokoli. Mám dvě kazuistiky, které hluboce ovlivnily mé profesní přesvědčení.

Uvedte je, prosím.

Ta první je onkologická. Šlo o osmdesátiletého pána, kterého jsem znal jako rodinný lékař. Shodou okolností spadl tak nešťastně, že si poranil ledvinu přesně v místě, kde se nacházel skrytý tumor.

Ledvina praskla, následovala urgentní operace a její odstranění. Později se u něj objevily pooperační komplikace v podobě kýly a uskrínutého střeva, které jsem mu musel akutně operovat. O pět let později se ke mně pán vrátil v kritickém stavu. Měl recidivu tumoru, metastáze v břiše o velikosti až deset centimetrů, které krvácely. Byl tak slabý, že ho do ordinace museli podpírat dva lidé. Klasická onkologická léčba nebo chemoterapie byly vyloučené, jeho tělo by to nezvládlo. V podstatě jsme ho propouštěli z nemocnice s tím, že mu zbývá pár dní života a má zemřít doma. Rodina byla ale otevřená zkusit biorezonanci v kombinaci s vysokodávkovým vitaminem C.

Co tedy následovalo?

Z pohledu západní medicíny jsme nedělali „nic“, protože vitamin C ani biorezonance nejsou standardní onkologická léčba. Moje manželka se ale s Bicomem zaměřila na komplexní vyladění těla podle principů tradiční čínské medicíny. Pracovala s meridiány, posilovala imunitní systém a odstraňovala energetické blokády v pěti elementech. Každý týden chodil na biorezonanci a dvakrát týdně dostával intravenózně vitamin C. Tělo díky tomu dostalo šanci aktivovat vnitřní rezervy a vrátit se do rovnováhy.

To zní poměrně překvapivě.

Výsledek byl šokující i pro mě. Za měsíc a půl, těsně před Vánoce, pán přijel na kontrolu vlastním autem. Nejenže přežil, ale začal znovu normálně fungovat. Dokonce si nechal opravit starý traktor

a oral pole v celé vesnici. Když jsem ze zvědavosti udělal kontrolní CT, viděl jsem, že metastáze sice nezmizely úplně, ale zmenšily se a změnilly strukturu. Přestaly krváčet, střeva se zprůchodnila a on mohl bez problémů jíst. Chodil jednou za měsíc či dva na udržovací léčbu a místo slibovaného týdne žil další čtyři roky v plné síle a aktivitě. Zemřel až ve chvíli, kdy sám cítil, že se jeho čas skutečně naplnil. Jak říkala moje pětadevadesátiletá babička: „Nezemře ten, kdo zestárne, ale ten, jehož přijde čas.“

Zmínil jste dva případy, které se týkaly chirurgické komplikace. I u druhého hrála roli vaše lékařská intuice?

Přesně tak. Šlo o velmi korpulezní dámu s obrovskou kýlou po předchozí gynekologické operaci. Všichni kolegové ji odmítali operovat, protože desetcentimetrová vrstva tuku na břiše je pro chirurga noční můra – riziko infekce a nehojení je extrémní. Mému dobráckému srdci se jí zželelo a rozhodl jsem se jí zkusit pomoci, i když jsem tušil, že to bude hodně komplikované. Operace proběhla standardně, vložil jsem na příslušné místo velkou sítku pro zpevnění břišní stěny. Ale i když jsem preventivně prodloužil podávání antibiotik, po propuštění se rána zanítala.

To je pro chirurga problematický scénář, ne?

Katastrofální. Když se zanítí oblast s cizorodým materiálem, jako je tato síťka, organismus ji v 99,9 procentech případů vypudí. Vznikne hnisající kráter, síťka musí ven a pacientovi zůstane břicho v ještě

horším stavu než před operací. Dva dny jsem kvůli tomu nespál a hledal řešení. Nakonec jsem vzal vzorek hnisu, vložil ho do přístroje Bicom a spustili jsme program na eliminaci konkrétního mikroba a současně posílení imunity. Zážrak je silné slovo, ale v tomto případě je na místě – navzdory všem chirurgickým zákonitostem síťka v těle zůstala. Pomocí vakuové léčby se rána postupně zmenšovala a nevznikla ani píštěl. Je to už pět let, paní je v pořádku a kýla je vyřešená. Zde jsme biorezonanci použili „západním“ způsobem, jako nástroj k eliminaci patogenu, zatímco u prvního případu šlo o „východní“ harmonizaci celého systému.

Jak na takovéto výsledky pohlížejí vaši kolegové lékaři v nemocnici? Přesvědčí je to?

Oficiálně je biorezonance stále vnímána jako okrajová záležitost, ale ledy se hýbou. Mnoho kolegů už vidělo výsledky u svých pacientů. Ti rozumnější, když jsou v úzkých a nevědí si rady, začínají své pacienty na biorezonanci posílat. Nikoho nepřesvědčujeme, neděláme tomu žádnou reklamu, nejlepší reference je uzdravený člověk. Další výrok mojí babičky je také příznačný: umíte pomoci jenom tomu, kdo chce, abyste mu pomohli. Neumíte zachránit svět, ale tím, že děláte svou práci nejlépe, jak umíte, ukazujete příklad. A ti živí a zdraví lidé jsou nejlepším příkladem a nejlepším přesvědčením. Reklama ani vyprávění nenahradí vlastní zkušenost lidí, kteří přišli s problémem, který nikdo neuměl vyřešit, a odcházejí bez problémů či s tím, že problém je minimální. ●

